

ΜΙΤΣΙΚΟ ΛΟΓΙΑΜΑ

Ο θεραπευτής ιπποπόταμος
του πάρκου Χινόντε

μυθιστόρημα

Μετάφραση
ΑΓΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 666

Μίτσικο Αογιάμα, *Ο θεραπευτής ιπποπόταμος του πάρκου Χινόντε*

Michiko Aoyama, recovery kabahiko (Recovery Kabahiko)

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια - Διόρθωση: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ 2026

Copyright© Michiko Aoyama, 2023

All rights reserved.

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2025

Πρώτη έκδοση στην ιαπωνική γλώσσα από τις εκδόσεις Kobunsha Co., Ltd.,

Τόκιο, 2023

Greek language translation rights arranged with Kobunsha Co., Ltd.,

through The English Agency (Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Απρίλιος 2026

KET K115 ΚΕΠ 201/26 ISBN 978-618-07-1752-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το κεφάλι του Κανάτο

9

Το στόμα της Σάουα

48

Τα αυτιά της Τσιχάρου

88

Το πόδι του Γιούγια

124

Τα μάτια του Καζουχίκο

157

Το κεφάλι του Κανάτο

Το 6 το έκανα 8.

Και το 1 το έκανα 9.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, ο κόσμος μου μεταμορφώθηκε. Έβαλα πάλι το καπάκι στο κόκκινο στιλό.

Το 61 που 'χα πάρει στα αγγλικά ήταν τώρα 89.

Η ξαναγραμμένη αυτή πραγματικότητα φαινόταν πολύ πιο ταιριαστή με τον πραγματικό μου εαυτό. Όλα καλά, μονολόγησα.

Στο κάτω κάτω, δεν υπήρχε περίπτωση να ήμουν τόσο ηλίθιος.

Πέρσι, το καλοκαίρι της τρίτης μου χρονιάς στο γυμνάσιο, ο πατέρας μου ανακοίνωσε ότι θα αγόραζε ένα διαμέρισμα.

«Σε ολοκαίνουρια πολυκατοικία. Δεν είναι τέλειο, Κανάτο;» Η φωνή του ηχούσε πιο ψιλή απ' ό,τι συνήθως, και γεμάτη περηφάνια, καθώς μοιραζόταν τα νέα την ώρα του βραδινού, με τον αφρό της μπίρας να γυαλίζει στα χείλη του. Ήταν από παλιά όνειρο του πατέρα μου, που 'χε ζήσει για χρόνια σε σπίτι που του παρείχε η εταιρεία όπου δούλευε, να αποκτήσει το δικό του.

Μας είπε το όνομα του κοντινότερου σταθμού του τρένου, καμιά ώρα απ' το τωρινό μας σπίτι, και πιο κοντά στο Τόκιο. Η μητέρα μου πρόσθεσε ότι η καινούρια πενταώροφη πολυκατοικία θα χτιζόταν στη θέση ενός εργοστασίου ηλεκτρονικών που θα κατεδαφιζόταν.

Οι γονείς μου κατέληξαν σ' ένα διαμέρισμα στο ισόγειο, με αυλή – σπάνια παροχή για διαμέρισμα, που ήταν πρόσθετο πλεονέκτημα. Το να έχουμε έναν κήπο όπου ο πατέρας θα μπορούσε να λερώνει τα χέρια του ήταν ουσιώδες και οι δυο τους αναζητούσαν παλιότερα σπίτια γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, μέχρι που κάποια στιγμή άκουσαν για το συγκεκριμένο κτίριο. Βρισκόταν κοντά στον σταθμό του τρένου και είχε σουπερ-μάρκετ και μπόλικά εστιατόρια δίπλα – και ήταν μέσα στο μπάτζετ των γονιών μου και σε τοποθεσία που ενέκριναν. Δε θα μπορούσαν να 'ναι πιο ευτυχισμένοι.

Η πολυκατοικία με το κραυγαλέο όνομα Λόφος Προόδου θα ολοκληρωνόταν τον Μάρτιο, οπότε οι γονείς μου όρισαν την ημερομηνία της μετακόμισης μετά την αποφοίτησή μου απ' το γυμνάσιο.

Μέχρι τότε, πήγαινα σ' ένα δημόσιο σχολείο, σ' ένα ήσυχο προάστιο. Δε θέλω ν' ακουστώ φαντασμένος, αλλά ήμουν πρώτος μαθητής.

Η ζωή στο γυμνάσιο ήταν χαλαρή. Χλιαρή. Για να είμαι ειλικρινής, δε θυμάμαι να μελετάω ποτέ. Εφόσον πρόσεχα στο μάθημα, μπορούσα να ξεφυλλίσω το σχολικό βιβλίο πριν το διαγώνισμα και να μαντέψω τι θα έπεφτε. Το μόνο που χρειαζόταν για να έχω μια σειρά από άριστα στον έλεγχο ήταν να παραδίδω τις εργασίες μου στην ώρα τους.

Παρατηρώντας τους μαθητές που αντάλλασσαν σημειώματα, ή κοιμόντουσαν στην τάξη με το στόμα να χάσκει, δεν καταλάβαινα για ποιο λόγο ζήλευαν την «εξυπνάδα» μου. Δεν ήταν ν' απορείς που έπαιρναν φριχτούς βαθμούς.

Καθώς θα μετακομίζαμε σε περιοχή κοντινότερη στο Τόκιο, αποφάσισα να κάνω αίτηση για προπαρασκευαστικό λύκειο στην πόλη.

Πέρα από μένα, κανείς στο γυμνάσιό μου δεν είχε υποβάλει αίτηση για το συγκεκριμένο σχολείο. Όταν ο καθηγητής του τμήματος ανέφερε ότι θα μπορούσα να εισαχθώ εκεί με μια απλή συστατική απ' το γυμνάσιο, το χαμόγελο ικανοποίησης της μητέρας μου μ' έκανε ευτυχιμένο. Πέρασα τις εξετάσεις εύκολα και απελευθερώθηκα κι απ' αυτή την έγνοια πριν απ' το τέλος της χρονιάς.

Σταμάτησα το φροντιστήριο όπου πήγαινα απ' το δημοτικό και πέρασα τις πρωτοχρονιάτικες διακοπές διαβάζοντας μάνγκα και παίζοντας βιντεοπαιχνίδια. Απασχολημένοι με τα ψώνια –έπιπλα, κουρτίνες–, οι γονείς μου δε σχολίασαν πόσες ώρες έπαιζα.

Καθώς η αποφοίτηση πλησίαζε, ο καθηγητής μας είχε κάτι για το πόσο θα μου έλειπαν οι παλιοί μου φίλοι, αλλά εγώ δεν ένιωθα ακριβώς έτσι. Είχα συμμαθητές με τους οποίους τα πήγαινα καλά, αλλά δε θα 'λεγα ότι ήταν φίλοι στους οποίους θα μπορούσα να ανοιχτώ, και ποτέ δεν είχα νιώσει ότι ανήκα στις παρέες τους.

Καθώς δε θα μου έλειπε κανείς, αυτό που αισθανόμουν, αν μη τι άλλο, ήταν ελευθερία.

Καινούριο σπίτι, καινούρια ζωή. Αρχισα το λύκειο με μεγάλες ελπίδες, βέβαιος πως θα έβρισκα έναν φίλο να δεθώ στ' αλήθεια.

Με το που ξεκίνησε το τρίμηνο, ωστόσο, συνειδητοποίησα πως δε χωρούσα σε καμιά απ' τις κλίκες.

Τα δημοφιλή παιδιά με ψάρωναν υπερβολικά, οι τύποι που όλο τσακώνονταν θορυβωδώς ήταν απλησίαστοι, οι σπασίκλης θαμμένοι στα λυσάρια τους, δύσκολα τους έπαιρνες κουβέντα. Εκ των υστέρων, οι συμμαθητές μου στο γυμνάσιο μου φαίνονταν πολύ πιο φιλικοί.

Το μεγαλύτερο χτύπημα, όμως, ήταν οι εξετάσεις στη μέση του τριμήνου.

Κατ' αρχάς, κάθε διαγώνισμα είχε πάρα πολλά θέματα και δεν προλάβαινα με τίποτα να τα απαντήσω. Δεν ήταν απλώς ότι δεν μπορούσες να μαντέψεις τι θα έπεφτε, ήταν ότι ορισμένες ερωτήσεις δεν υπήρχαν καν στην ύλη που είχαμε καλύψει. Ο καθηγητής είπε πως οτιδήποτε θεωρούνταν μέρος των γενικών εκπαιδευτικών απαιτήσεων ήταν θεμιτό ως ερώτημα, ή κάτι τέτοιο. Στο τέλος, πήρα χαμηλούς βαθμούς σε όλα τα διαγωνίσματα. Η περηφάνια μου είχε γίνει κουρέλι. Λίγες μέρες αργότερα, λάβαμε ένα χαρτί με τη βαθμολογική κατάταξη των μαθητών.

Τριακοστός πέμπτος ανάμεσα σε σαράντα δύο μαθητές.

Μιας και ποτέ δεν ήμουν κάτω από τρίτος, έπαθα σοκ.

Κάτι τρέχει, σκέφτηκα. Δε γίνεται να είμαι τόσο ηλίθιος. Δεν υπήρχε περίπτωση να δείξω τα αποτελέσματα

στη μητέρα μου. Το έπαιξα ανήξερως όσο μπορούσα, μέχρι που στο τέλος ρώτησε: «Πώς τα πήγες στις εξετάσεις;». Της έδειξα τους βαθμούς, φροντίζοντας να παραλείψω οποιαδήποτε αναφορά στην κατάταξη.

Καθώς κοιτούσε τη βαθμολογία, η ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια της βάθυνε κι άλλο. Για να μην πέσω μέσα σ' αυτό το αυλάκι, έσπευσα να πω: «Ο μέσος όρος της τάξης ήταν χαμηλός».

Η ρυτίδα στο πρόσωπό της χαλάρωσε λιγάκι.

«Οι εξετάσεις ήταν απίστευτα δύσκολες. Όλοι ζορίστηκαν».

Ψέμα. Το μόνο διαγώνισμα στο οποίο είχα καταφέρει να πάρω βαθμό πάνω απ' τον μέσο όρο ήταν αυτό των Αγγλικών, που ήταν το πιο δυνατό μου χαρτί.

«Ε, πάνω κάτω λογικό ακούγεται, είναι οι πρώτες σου λυκειακές εξετάσεις» μπήκε στη μέση ο πατέρας μου. Έπειτα ανέφερε ότι θα αγόραζε λίπασμα απ' το μαγαζί με τα είδη σπιτιού, και χάρη σ' αυτόν η μητέρα μου επέστρεψε τη βαθμολογία και του έπιασε την κουβέντα.

Δε μου πρόσφερε ακριβώς ανακούφιση, πιο πολύ ήταν πως δεν τον ένοιαζε καν. Ο πατέρας μου ποτέ δεν ενδιαφερόταν για μένα, κι ακόμα λιγότερο για τους βαθμούς μου, και παρά το μόνιμο χαμόγελό του δε με είχε επαιτήσει ποτέ για το οτιδήποτε. Παρ' όλα αυτά, του ήμουν ευγνώμων που 'χε αλλάξει θέμα.

Είπα στον εαυτό μου πως θα τα πήγαινα καλύτερα στις τελικές εξετάσεις του τριμήνου, μα κάθε μου κίνητρο είχε εξαφανιστεί.

Βρέθηκα σε μια απαίσιμα κατάσταση. Η αλήθεια ήταν

πως είχα καταλάβει πόσο πίσω ήμουν απ' τους συμμαθητές μου, στο μάθημα. Η διαφορά ήταν τόσο μεγάλη, που φάνταζε αδύνατον να τους φτάσω.

Το μάθημα κυλούσε πάντα πολύ γρήγορα και συχνά δεν κατάφερα να απαντήσω στις ερωτήσεις των καθηγητών. Εκνευρισμένος με τη σιωπή μου, ο καθηγητής ρωτούσε κάποιον άλλο, κι όταν εκείνος απαντούσε σωστά, ήθελα να χωθώ σε μια τρύπα και να πεθάνω. Φαίνεται πως δεν ήταν πια αρκετό να προσέχω στο μάθημα, όπως στο γυμνάσιο.

Καθώς πάλευα να συγκεντρωθώ, οι τελικές εξετάσεις του τριμήνου ήρθαν πριν το καταλάβω. Τώρα, δυο μέρες μετά το τέλος τους, είχα βγει απ' την αίθουσα τελείως πελαγωμένος. Ένιωθα ότι τα 'χα πάει πιο χάλια από πριν. Όλοι οι άλλοι φάνταζαν μεγαλοφυΐες. Όλοι είχαν ανέμελη έκφραση στο πρόσωπο.

Πιο πολλή αγωνία είχα τις λίγες μέρες που πέρασαν μέχρι να βγουν τα αποτελέσματα παρά όταν περίμενα να με δεχτούν στο λύκειο.

Χτες, πήραμε τους βαθμούς των Αγγλικών.

61. Ο μέσος όρος της τάξης ήταν 62. Είχα αποτύχει να πιάσω τον μέσο όρο στο πιο δυνατό μου μάθημα.

Περισσότερο άφρονος παρά απογοητευμένος, είχα μουδιάσει.

Με το που γύρισα σπίτι, η μητέρα μου ρώτησε πότε θα έπαιρνα τους βαθμούς και μ' έπιασε πανικός.

Τότε ήταν που πήγα στο δωμάτιό μου και πήρα στα χέρια μου το κόκκινο στιλό.

Κι έκανα το 6 8.

Και το 1 το έκανα 9.

«Ήρθαν οι βαθμοί των Αγγλικών» είπα τώρα και της έδειξα τη βαθμολογία.

Το 89 είχε περίοπτη θέση στο φύλλο με τις απαντήσεις.

«Ο μέσος όρος της τάξης ήταν εξήντα δύο». Το είπα με αυτοπεποίθηση γιατί αυτό το συγκεκριμένο δεν ήταν φέμα.

Σμίγοντας τα φρύδια, η μητέρα μου αποκρίθηκε: «Μπράβο, Κανάτο! Πρέπει να έβαλες τα δυνατά σου».

«Ε, ναι» απάντησα.

Το στόμα μου μυρμήγκιαζε σαν να 'χα καταπιεί πικρό φάρμακο. Μέσα μου, ούρλιαζα. *Γιατί; Πώς;*

Πώς έγινα τόσο χαζός;

Την επομένη μέρα, όταν έφτασα στη στάση του τρένου μετά το σχολείο, δεν είχα το κουράγιο να πάω κατευθείαν σπίτι, οπότε αποφάσισα να κάνω μια παράκαμψη.

Έστριψα απ' τον μεγάλο δρόμο σ' ένα σοκάκι, κι από εκεί μπήκα σε μια γειτονιά με μονοκατοικίες. Ανάμεσά τους έστεκε ένα παλιό σπίτι μ' ένα μαγαζί στο ισόγειο. Οι λέξεις «Καθαριστήριο Ανατολή» ήταν γραμμένες στην κόκκινη τέντα. Μπροστά είχε ένα αυτόματο μηχανήμα με αναψυκτικά· λάμπες φθορίου έλαμπαν μέσα απ' την τζαμαρία.

Συνέχισα να προχωρώ ώσπου έφτασα σ' ένα τσούρμιο παραμελημένες μπεζ πολυκατοικίες. Είχε σουρουπώσει, αλλά έβλεπες ακόμη μερικά παπλώματα κρεμασμένα στα κάγκελα των μπαλκονιών, για να στεγνώσουν.

Προχώρησα στον στενό δρόμο μέχρι που βγήκα σε μια μικρή παιδική χαρά που φώλιαζε ανάμεσα στα κτί-

ρια. Στην είσοδο, μια μεγάλη πέτρινη πλάκα είχε πάνω χαραγμένες τις λέξεις «Πάρκο Χινόντε».

Η παιδική χαρά ήταν μια σταλιά, με στρωμένο χαλί-κι, κι είχε αυτά που θα περίμενες να βρεις: κούνιες, μια τσουλήθρα, ένα σκάμμα και παγκάκια.

Κανείς δεν ήταν εκεί εκτός από μένα. Μπαίνοντας στην παιδική χαρά για να αράξω σ' ένα παγκάκι, κάτι με μορφή ζώου μού τράβηξε το βλέμμα.

Ένας ιπποπόταμος.

Ήταν ένα απ' αυτά τα στατικά παιχνίδια που καβαλάς. Η πορτοκαλί μπογιά, καφέ κατά τόπους, είχε αρχίσει να ξεφλουδίζει. Το γυμνό τσιμέντο από κάτω έμοιαζε πιτσιλωτό, εντελώς φυσιολογικό για ιπποπόταμο. Τα οβάλ του μάτια ήταν ελαφρώς στραμμένα προς τα πάνω κι οι μαύρες κόρες είχαν ξεφλουδίσει κι αυτές σε μερικά σημεία, δίνοντάς του μια δακρυσμένη όψη, σαν κάτι βγαλμένο από μάνγκα. Είχε ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπο, τα χείλη ανεβασμένα στις άκρες. Τα σηκωμένα ρουθούνια, κουρνιασμένα σε δυο βουναλάκια, έδιναν στον ιπποπόταμο μια γελοιωδώς ξέγνοιαστη έκφραση.

Τον πλησίασα για να τον περιεργαστώ καλύτερα. Κάποιος είχε γράψει ΗΛΙΘΙΟΣ στο πίσω μέρος του κεφαλιού του, μ' έναν μαρκαδόρο. Να λες έναν ιπποπόταμο ηλίθιο επειδή είναι αργοκίνητος – τι φτηνή προσβολή! Το θέαμα αυτού του βάρβαρου μηνύματος μου ράγισε την καρδιά.

Κι ωστόσο, ο ιπποπόταμος χαμογελούσε. Μπορεί να μην έβλεπε τη βροσιά επειδή ήταν γραμμένη στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Μπορεί ο ιπποπόταμος να μην ήξερε ότι τον είχαν ξεφτιλίσει.

Μ' έναν βαθύ αναστεναγμό, προσπάθησα να σβήσω τη λέξη με τα δάχτυλα. Τα γράμματα, πιθανότατα γραμμένα με ανεξίτηλο μαρκαδόρο, δε θα έφευγαν τόσο εύκολα.

Έβγαλα την κασετίνα απ' την τσάντα μου κι άρχισα να τρίβω με μανία τη λέξη με τη σβήστρα. Το μόνο που κατάφερα ήταν να γεμίσω με τρίμματα σβήστρας τη λέξη, που παρέμενε πεισματικά γραμμένη πάνω στον ιπποπόταμο.

Μ' έπιασε μια βιασύνη να ξεφορτωθώ τη λέξη με κάθε τρόπο. Θέλοντας και μη, έβλεπα τον εαυτό μου στη θέση του ιπποπόταμου, που ήταν ανήμπορος να κάνει το οτιδήποτε για την ταμπέλα «ηλίθιος» που είχε φορτωθεί.

Μου 'ρθε η ιδέα να την καλύψω, μπογιατίζοντάς τη με κάποιο παρόμοιο χρώμα.

Πρέπει να 'χα στο σπίτι πορτοκαλί βερνίκι, το είχα χρησιμοποιήσει για να βάψω μια κατασκευή από πλαστικό που είχα φτιάξει όταν πήγαινα γυμνάσιο.

«Θα φέρω αύριο το βερνίκι, εντάξει;» είπα δυνατά στον ιπποπόταμο.

Ο χοντρούλης ιπποπόταμος με κοίταξε, δακρυσμένος και χαμογελαστός.

Την επόμενη μέρα, με το που σχόλασα, πήγα τρέχοντας στο πάρκο, μ' ένα μπουκάλι μπογιά στην τσάντα μου.

Μπήκα στο πάρκο και βρήκα ένα κορίτσι με σχολική ποδιά να κάνει κούνια με μανία. Βλέποντας την μπλε κορδέλα στην άσπρη πουκαμίσια της, συνειδητοποίησα ότι πήγαινε στο σχολείο μου.

Χαμογελούσε και κοίταζε πέρα, με τα μάγουλά της αναφοκοκκινισμένα. Το πρόσωπό της είχε κάτι γνώριμο.

Ναι. Ήταν συμμαθήτριά μου – η Σιζουκούντα-σαν, αυτή πρέπει να 'ταν. Δεν της είχα μιλήσει ποτέ, και δε θυμόμουν το μικρό της. Αλλά τα φυσικά σγουρά μαλλιά της και η δυνατή, βραχνή φωνή της είχαν καρφωθεί στη μνήμη μου.

Καθώς γυρνούσα πάλι προς την είσοδο του πάρκου, η Σιζουκούντα-σαν κοίταξε προς το μέρος μου και τα μάτια μας διασταυρώθηκαν. Για κάποιο λόγο, μου χαμογέλασε λες και γνωριζόμασταν αιώνες.

Η καρδιά μου φτερούγισε. Χαμήλωσα το κεφάλι για να τη χαιρετήσω.

Εκείνη σταμάτησε την κούνια. «Είσαι ο Κανάτο Μιγιαχάρα!»

Η καρδιά μου ξαναφτερούγισε. Ήξερε το ονοματεπώνυμό μου!

«Τι γυρεύεις εδώ; Μένεις κοντά;»

«Ε, ναι» είπα. «Στην πολυκατοικία που λέγεται Λόφος Προόδου».

«Την ξέρω! Η καινούρια, στον λόφο. Ουάου».

Κατέβηκε μ' ένα σάλτο απ' την κούνια και με πλησίασε. Χωρίς να το σκεφτώ, την πλησίασα κι εγώ.

«Μένω εδώ από μικρή. Στο Κτίριο 6».

Η πολυκατοικία της έβλεπε στο πάρκο. Πασχίζοντας να κρατήσω τη συζήτηση ζωντανή, ρώτησα: «Σου αρέσουν οι κούνιες;»

Κοίταξε πάλι πέρα κι απάντησε σοβαρά. «Αν μου αρέσουν; Με βοηθάνε να εκτονώνομαι και να επαναφορ-

τίζω. Όταν καμιά φορά τα πράγματα μου πέφτουν μαζεμένα».

Εκτόνωση και επαναφόρτιση;

Όσο σκεφτόμουν τι να απαντήσω, η Σιζουκούντα-σαν γύρισε προς τη γωνία της παιδικής χαράς.

«Καμπαχίκο!» είπε σαν να φώναζε σκύλο ή γάτα, και προχώρησε προς τον ιπποπόταμο.

«Καμπαχίκο;» επανέλαβα, κι η Σιζουκούντα-σαν έγνεψε ναι.

«Έτσι τον λένε τον τύπο από δω».

Γύρισε προς το μέρος μου. «Ο Καμπαχίκο είναι απίστευτος ιπποπόταμος. Λένε ότι, αν αγγίξεις το μέρος του σώματός του που θες να γίνει καλύτερα στο δικό σου, θα σε θεραπεύσει».

Είχα μείνει άναυδος. Ποιος θα το 'λεγε ότι ένας τρισάθλιος στην όψη ιπποπόταμος είχε τη δύναμη να χαρίζει τέτοια δώρα;

Υψώνοντας το δάχτυλο, η Σιζουκούντα-σαν πρόσθεσε: «Τον λένε ο Θεραπευτής Καμπαχίκο».

«Θεραπευτής Καμπαχίκο;»

«Το 'πιασες;» είπε. «Επειδή το χίκο μοιάζει με το *hippo*».

Ξεφύσηξα, όχι επειδή το έβρισκα αστείο, αλλά γιατί όλη η ένταση ήταν λες κι είχε εγκαταλείψει το σώμα μου.

Έπειτα η Σιζουκούντα-σαν μου εξήγησε: «Κυκλοφορεί από παλιά αυτή η φήμη στην περιοχή. Όταν μεγάλωνα, άκουγα συνέχεια γι' αυτό. Η κυρία που έχει το Καθαριστήριο Ανατολή λέει ότι χάιδεψε κάποτε τη ράχη του Καμπαχίκο και η κήλη στη μέση της θεραπεύτηκε».